

ELIBEREAZĂ FEMEIA PUTERNICĂ

Dragostea imaculată a Sfintei Fecioare
pentru sufletul neîmblânzit

Dr. CLARISSA PINKOLA ESTÉS

autoarea bestsellerului

Femei care aleargă cu lupii

NICULESCU

DR. CLARISSA PINKOLA ESTÉS

Eliberează femeia puternică

Dragostea imaculată a Sfintei Fecioare
pentru sufletul neîmblânzit

Traducere: Raluca Nicolae

NICULESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PINKOLA ESTÉS, CLARISSA

**Eliberează femeia puternică : dragostea imaculată a Sfintei Fecioare
pentru sufletul neîmblânzit / dr. Clarissa Pinkola Estés ; trad.: Raluca Nicolae.**

- București : Editura Niculescu, 2021

Conține bibliografie

Index

ISBN 978-606-38-0490-8

I. Nicolae, Raluca (trad.)

159.9

© 2009 by Clarissa Pinkola Estés, Ph.D.

Titlu original: *UNTIE THE STRONG WOMAN. Blessed Mother's Immaculate Love
for the Wild Soul*, by Clarissa Pinkola Estés, PhD

© Editura NICULESCU, 2021

Bd. Regiei 6D, 060204 – București, România

Telefon: 021 312 97 82; Fax: 021 314 88 55

E-mail: editura@niculescu.ro

Internet: www.niculescu.ro

Comenzi online: www.niculescu.ro

Comenzi e-mail: vanzari@niculescu.ro

Comenzi telefonice: 0724 505 380, 021 312 97 82

Redactor: Liliana Scarlat

Tehnoredactor: Lucian Curteanu

Coperta: Carmen Lucaci

Tipărit la Tipografia REAL

ISBN 978-606-38-0490-8

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU.

Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și internaționale privind proprietatea intelectuală.

Editura NICULESCU este partener și distribuitor oficial **OXFORD UNIVERSITY PRESS** în România.
E-mail: oxford@niculescu.ro; Internet: www.oxford-niculescu.ro

Cuprins

CUVÂNT-ÎNAINTE

Maica noastră pe vecie

Binecuvântare de început: *Totus Tuus*, Ție îți aparțin,
Maică a lui Dumnezeu . . . 11

CAPITOLUL UNU

Întâlnirea cu Madona în roșu

Când ți-am văzut chipul prima dată . . . 21

CAPITOLUL DOI

Alungarea Maicii Domnului și datoria noastră de a o aduce înapoi
Eliberează femeia puternică . . . 27

CAPITOLUL TREI

Ea este izvorul inspirației sufletelor suferinde

Bețivul și Fecioara . . . 39

CAPITOLUL PATRU

Cu smerenie, neputință și iubire pentru ea

Fecioara din Guadalupe în fruntea unei cete cerești . . . 59

CAPITOLUL CINCI

„Ridicați-vă!”, ne îndeamnă La Conquista, Regina celor cuceriri

Masacrarea vizitatorilor: Mama Maíz . . . 67

CAPITOLUL ȘASE

„Cămașa de săgeți”:

Ea ne învață cum să-i protejăm pe cei neajutorați

Memorare, Adu-ți aminte! . . . 95

CAPITOLUL ȘAPTE

Inima sfâșiată de durere:

Mater Dolorosa aplecată pururea asupra noastră

Șapte săbii i-au străpuns inima . . . 111

CAPITOLUL OPT

Multe feluri de închisori

„Sfânta Fecioară din spatele zidului” . . . 113

CAPITOLUL NOUĂ

Să porți numele Sfintei Maria

Un bărbat pe nume Maria . . . 187

CAPITOLUL ZECE

Făurită în cuptorul mistuitor

Madona neagră . . . 193

CAPITOLUL UNSPREZECE

Nimeni nu-i atât de diabolic, de rău sau fără de speranță!

Hieroglifile transformării . . . 217

CAPITOLUL DOISPREZECE

Nimeni nu-i „intangibil”: fără rasism, fără discriminare

Sfânta Fecioară ni se arată în fiecare zi . . . 255

CAPITOLUL TREISPREZECE

Veșnicia numelui ei

Litania rostită pe Drumul ocrotit de Maica Noastră:
Invocație spre slava numelor ei de-a pururi vii . . . 273

CAPITOLUL PAISPREZECE

Maica Domnului cea Milostivă: refacerea sufletului

Compașiune pentru persoanele care au trecut
prin experiența unui avort: „Copiii pe care i-ai avut,
deși n-au venit niciodată pe lume” . . . 285

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Lațul salvator al Sfintei Fecioare

Omul care era să se înece . . . 315

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Să nu ne pierdem legătura cu sufletul

Dumnezeu nu are mâini:

Maria cea Mângâietoare și ritualul *Pésame* . . . 321

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Urmând pilda Născătoarei de Dummnezeu

Mariile Mamei Africa . . . 339

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Respingerea divinității: Nu este loc pentru voi aici
„Ba da, este loc pentru toată lumea”: ritualul *La Posada* . . . 353

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Epistolă către tinerii mistici
Fecioara din Guadalupe: calea inimii frânte . . . 375

CAPITOLUL DOUĂZECI

Los Inmigrantes – *suntem toți imigranți: focul nestins al creativității*
Au încercat s-o oprească la graniță . . . 393

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Mi Madre, Tu Madre, La Madre de Ella, La Madre de Él, Nuestra Madre:
Mama mea, Mama ta, Mama ei, Mama lui, Mama noastră
Cum se ajunge în Rai . . . 405

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Vegheat și ferit de rele
Binecuvântare finală: Ai uitat? Sunt eu, Mama ta! . . . 411

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Omagiu Sfintei Fecioare
Sufletele creative și Maica Domnului . . . 419

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Amin, amin, amin...
Rugăciunea supremă . . . 453

Note . . . 457

Note pentru cititor . . . 473

Lista ilustrațiilor . . . 479

Recunoștință și rugăciune mijlocitoare . . . 487

O biografie neconvențională . . . 493

Alte lucrări ale autoarei . . . 501

Index . . . 505

Pentru Paul Marsh, *compadre*^{*}, agent literar al tuturor „scribilor” din lume și suflet în Spirit. Tu ai dus din celălalt capăt al lumii această scriere despre Sfânta Fecioară, din Munții Stâncoși din America, în mâinile dragi ale unui oraș din Italia, de unde, pe vreme bună, se văd Alpii – Un oraș care a pus-o pe *La Madunina*, mica Madonă, în vârful turlei, să fie protectoarea orașului.

Ca un adevărat cărturar ce se respectă, tu mi-ai spus că numele orașului, Milano, vine din limba vechilor celți și din latina clasică, *Mediolanum*, adică *altarul din mijlocul inimii*.

L-am considerat calea cea mai bună prin care această operă să-și facă intrarea în lume, ca în faimosul citat din Kafka, pe care bibliofiliile îl știu pe de rost: *...ein Buch muß die Axt sein für das gefrorene Meer in uns – Cartea trebuie să fie securea pentru marea înghețată din noi*. Exact așa. Mica Madonă din vârful Catedralei din Milano domină plină de lumină orașul, cu inima deschisă, cu un nimb de stele strălucindu-i pe frunte, ținând în mâini o lance ascuțită, neîndurătoare, în formă de Cruce, gata să sfărâme gheața epocii moderne din suflet, să ne elibereze, ca să curgem mai departe, în valuri frumoase, croindu-ne drum prin vremuri...

Pe noi, sufletele care călătorim sau care, într-o bună zi, vom călători cu *Nuestra Señora*, Maica Domnului, lipindu-ne strâns de ea, oricare i-ar fi numele, veșmintele, rasa sau chipul după care o cunoaștem.

* „Frate”, apelativ frecvent întâlnit în Spania și în America Latină, care desemnează o relație de apropiere spirituală. (*n. trad.*)

CAPITOLUL DOI

*Alungarea Maicii Domnului
și datoria noastră de a o aduce înapoi*

Eliberează femeia puternică

Bunica mea, Katerin, spunea că dacă ascultai povești despre Fecioara Maria nouă săptămâni la rând, fără nicio pauză...

Sau dacă te rugai citind din cartea de rugăciuni timp de nouă zile, fără să-ți lași mintea să-ți umble aiurea...

Sau dacă mergeai până la unul dintre altarele Mamei Marușca din pădure nouă nopți la rând – nouă fiind numărul lunilor în care Maica Binecuvântată l-a purtat în pântece pe Christos, înainte de a aduce pe lume Lumina...

Dacă făceai unul dintre aceste lucruri, Maica Domnului ți se arăta și-ți răspundea la orice întrebare despre cum să ai o viață împlinită, aici, pe pământ.

Dar bunica spunea că există și o cale mai directă.

Nevoia.

Orice om care are nevoie de alinare, de viziune, de călăuzire sau de putere a auzit de Inima Neprihănită... și astfel, de câte ori este chemată, Maica Domnului va apărea de îndată, cu vălul fluturându-i în vânt, să ne ia sub mantia ei protectoare, să ne ofere lucrul

cel mai râvnit din lume: căldura atingerii unei mame pline de blândețe și compasiune.

Știu că noi, eu și voi, avem multe statui ale Sfintei Fecioare, făcute cu dragoste, dar care o redau fără trăsăturile sale semite, asiatice, inuite, polineziene, celtice, africane, amerindiene, ale populației nahua sau ale triburilor din Europa.

Nu cred că reprezentarea Maicii Noastre, *Nuestra Madre*, a fost menită să fie doar o preferință rasială. Poate, la început, culoarea albă a pielii ei, ca în estetica străveche a alchimiei, a fost o încercare simbolică de a arăta că albul și puritatea sunt adesea complementare în mentalul occidental.

Prin urmare, de sute de ani, a fost reprezentată preponderent ca o femeie cu pielea albă, cu părul blond sau castaniu și adesea cu ochi albaștri ca prințesele din basme, care sunt zugrăvite în culori aproape identice. Dar nu culoarea ar fi o problemă, ci doar că a devenit din ce în ce mai albă până când a ajuns să arate aproape înghețată, lipsită de vlagă sau abia vizibilă. Mary, Maria, Miryam, Guadalupe în toate ipostazele a ajuns să aibă toate nuanțele, până la cele mai discrete, atunci când se vorbește de ea:

E pură, se știe. Smerită.

*După cum se spune, atât de împăcată, atât de blândă,
atât de liniștită, atât de timidă, atât de supusă.*

Dar trebuie să vă contrazic totuși. Ea-i mai degrabă: „Foc!”

Focul dragostei,

Focul speranței,

Focul milei,

iar noi îi suntem rubedenii de sânge.

*Sper din tot sufletul,
ca și tu s-o cunoști pe Mary,
Maria, Miryam, Guadalupe
cea cu inima sălbatică, fecioara călătoriilor
ținând în mâini o hartă cu drumuri de-abia întrezărite,
a focurilor de noapte
arzând într-o îndepărtată tabără.
Sper s-o cunoști pe Regina lumii
care, în poveștile străvechi,
când aproape toți apostolii au scăpat cu fuga...
a rămas... a rămas neclintită.*

Nu-i nici pe departe o femeie rudimentară, lipsită de judecată. Nu-i nici măcar un atom de carbon, docil și insignifiant. Nu-i o persoană care să urmeze poruncile lumești. Dimpotrivă, este *un exemplu viu*. Maica Domnului, cea care este cunoscută pentru că poate să stăpânească lacul de văpăi aprinse ale Soarelui.

Am o statueta de porțelan a Sfintei Fecioare pe care un om bun a pictat-o cu grijă cu mâna lui într-o fabrică unde se rostogolesc pe bandă alte o mie de statuete de porțelan ale Sfintei Maria – cu mici arabescuri aurii pe tivul mantiei. Atât de drăgălașe!

Dar Mama pe care o iau adesea cu mine peste tot pe unde merg este o statueta de lemn numită *La Nuestra Señora*, Fecioara din Guadalupe, a cărei mantie este făcută din mușchiul verde de pe partea de nord a trunchiului copacilor, cu bucăți de stele prinse în părul ei argintiu, răvășit. Veșmintele-i sunt moi, deși sunt făcute din pânză aspră, obișnuită, țesută în casă, cu model de spini, semințe de flori de câmp și petale de trandafiri sălbatici.

Are mâinile murdare de pământ, deoarece cultivă flori și plante, trudind zi și noapte alături de harnicii ei fii și fiice, de copii, de bătrâni, de noi toți.

**FECIOARA DIN GUADALUPE NU-I O FIINȚĂ
SIMETRICĂ, CU AMBELE PALME ÎNTINSE LA FEL
ȘI ÎMPIETRITĂ ÎN TIMP**

Ea-i în permanentă mișcare.
Acolo unde-i emoție, este și ea.
Acolo unde-i zbucium, este și ea.
Acolo unde-i fericire, este și ea.
Nerăbdare, acolo-i și ea.
Oboseală, acolo-i și ea.
Frică, neliniște, durere,
Frumusețe, inspirație,
Acolo-i și ea.

Desigur, într-un anumit sens, este smerită, dar într-un mod diferit de cei care i-au diluat esența până la a o aduce într-o stare lipsită de vlagă, de putere, de energie. Da, este smerită, dar nu poate fi dominată sau făcută să pară mică, insignifiantă.

Desigur, este liniștită, dar nu lipsită de voința de a se ridica de fiecare dată. Este liniștită la fel cum puternicul ocean este liniștit, în timp ce își pune în mișcare valurile uriașe cu o bătaie de inimă: ușoară, voită, plină de forță.

Desigur, este pură, dar nu pentru că nu suferă niciodată, nu se îndoiește de nimic, nu face niciodată o mișcare greșită, ci pentru că este ca o nestemată tăiată în sute de fațete strălucitoare – aceea este puritatea ei, de diamant șlefuit de suferință, experiențe și nenumărate încercări – neavând totuși nicio bucată amorfă în fațetele sale.

În ciuda muncii istovitoare, a denigrărilor, a discreditării, a minimalizării, a disprețului, a hărțuielilor, a ridiculizării, Sfânta Fecioară arde cu cea mai pură flacără.

POVESTEA CELOR CARE VOR SĂ PRESCHIMBE GIGANȚII ÎN PITICI

Deseori Fecioara din Guadalupe îmi amintește de Călătoriile lui Gulliver de Jonathan Swift, un roman cu ilustrații care îl descrie pe Gulliver imobilizat la pământ, ținut prizonier de liliputani, un popor de omuleți nu mai înalți de zece centimetri. Aceștia l-au criticat pe Gulliver, printre altele, că este mult „prea mare”.

L-au legat fedeleș și au reușit să-l doboare cu ajutorul frânghiilor prinse de țărșii bătuți în pământ.

Micile ființe s-au așezat pe pieptul lui Gulliver și au avut senzația că au legat strâns Leviatanul, Monstrul. Dar Gulliver s-a ridicat pur și simplu în fund – și toate legăturile au pocnit, iar micuții au zburat care încotro prin iarbă.

Uriașul s-a mișcat cu stângăcie, cu sforile acelea ridicole atârând de el. Liliputanii au dat din cap – cum făceau de obicei – încercând să distingă ceva în înfățișarea lui Gulliver asemănătoare cu a lor, dar totuși diferită.

Cred că mulți pot înțelege această încercare disperată de a îndepărta numinosul, o forță spirituală care este infinită, neobișnuită, necunoscută, este cealaltă, *diferită*.

Misterul acesta poate fi copleșitor. Când atingi Divinitatea, simți că celulele care îți compun mintea și corpul s-au rearanjat dintr-odată. Misterul divin este atât de copleșitor încât anulează egoul care, în încercarea lui de a-și păstra supremația, îndeamnă de fiecare dată mintea, de altfel limitată, să critice, să judece, să ironizeze, să denatureze tot ce nu-și poate reprezenta sau înțelege pe loc.

Multe instituții și culturi din trecut au încercat, în mod cu totul neinspirat, să înlocuiască energia și vitalitatea, de altfel moșteniri divine, cu forme osificate și putrede, ca „să diminueze măreția” celor o mie și una de abilități și înzestrări perpetuate în calea spre sfințenie a sufletului nostru creator. Cei care au încercat să amplifice minusurile s-au transformat în niște simpli „omuleți” – avaturile cele mai grosolane, mai rele, mai diforme și mai prost informate ale oamenilor, politiciii și ale oricărei chestiuni, în general.

Este nu numai de datoria noastră, dar trebuie să ne fângăduim, să ne promitem în taină, din primul moment în care vedem că sufletul este asaltat în și de cineva – să eliberăm Femeia Puternică din noi – să lăsăm darurile ei profunde să se pogoare neconținut asupra noastră prin legătura de rudenie pe care o avem cu ea. Învățăm să-i studiem poveștile de viață și, prin urmare, învățăm cum să ne dobândim stăpânirea de sine și să acționăm după propriile noastre versiuni de *Imitatio Mariae*¹ într-o și pe această lume. Nu doar acum. Ci în toate zilele și pentru toți oamenii și creaturile și lucrurile care contează.

Mult prea adesea, singura relație pe care am fost învățați să o avem cu Maica Binecuvântată este fie o non-relație – în care trebuie să ținem sub tăcere puternica Ei înrudire cu noi –, fie o relație în care trebuie să acceptăm s-o fixăm într-o formă redusă, cu care ne putem descurca. Și astfel nu facem decât să-i micșorăm importanța: o transformăm în „fata bună”, ascultătoare, în ipocrită

antiteză cu cealaltă femeie, Maria Magdalena, „fata rea”, mai puțin ascultătoare.

Acestea sunt distorsionări ale adevărului original și darurilor ambelor femei sfinte. Ambele trebuie eliberate.

Am ascultat câțiva teologi care au vorbit despre Fecioara Maria de parcă ar fi un fel de anexă a unei serii de fapte istorice. Ea nu-i o simplă superstiție, așa cum cred unii. Nu este o clădire ușor modelabilă, făcută din ciment, marmură sau cărămidă. Nu trebuie s-o folosim ca pe un ghem de ață sfântă cu care suntem legați, ca să ne facă mai docili și mai cuminiți, dar care ne suprimă una dintre cele o mie și una de însușiri cu care ne-a înzestrat Creatorul. Suntem ființe frumoase, raționale și cu suflet.

Sfânta Fecioara nu-i un gard, ci o poartă!

DIN LECȚIILE EI DE IUBIRE NE TRAGEM PUTEREA

Îmi amintesc de un critic literar celebru care l-a certat pe un scriitor care-și îndemna cititorii să ceară o întrevedere cu Sfânta Fecioară. Criticul i-a respins sugestia ca fiind o mare aberație.

Niciodată nu m-am simțit mai tentată să iau un avion din celălalt capăt al țării, să mă năpustesc la masa lui de lucru și să dau drumul în încăperea unei puzderii de broaște, ca în vechiul basm „Un-Ochi, Doi-Ochi, Trei-Ochi”². În poveste, ori de câte ori nemulțumitul dădea să vorbească, din gură îi ieșeau șopârle, șerpi și broaște râioase.

Am fost însă, într-un fel, mai speriată de reacția mea îngrozitoare decât de duritatea cuvintelor criticului despre Maica lui Dumnezeu. Într-un fel.

Am auzit-o pe Fecioara din Guadalupe spunându-mi în acele clipe în care m-am simțit rănită și plină de resentimente: „Toate

sunt ale mele, toate îmi aparțin, chiar dacă oamenii nu mă cunosc sau nu-și arată devotamentul pentru mine.”

Generozitatea Sfintei Fecioare, infinită ca marea – atât de neobișnuită în cultura noastră modernă, care folosește mai mult un discurs belicos și cuvinte legate de moarte pentru aproape orice – mi-a domolit furia și m-a îndemnat să am o atitudine mai conciliantă, mai tolerantă – de dragul autocunoașterii, păcii și milei pentru celălalt.

Acesta este unul dintre mesajele Maicii Binecuvântate: chiar dacă cineva scormonește în chestiuni sufletești importante pentru noi, să nu dăm curs pornirilor agresive, ba dimpotrivă, să le abordăm cu calm și cu inima deschisă, nu cu o inimă arsă, rănită... sau, mai rău, fără niciun fel de inimă.

Și, de asemenea, ne putem lăsa în voia inspirației de a ne dezvolta „harul de a îmbrățișa”, chiar dacă îmbrățișarea nu este reciprocă. Acest tip de inteligență uneori surprinzătoare se manifestă atunci când eliberăm Femeia Puternică ascunsă în noi.

SĂ FII ȘI SĂ VEZI ÎNTRU SFÂNTA FECIOARĂ

De când eram mică am simțit chemarea către preoție. O preoție care nu este posibilă pentru mine în această lume în formele ei convenționale.

Cu toate acestea, cu siguranță că unul dintre harurile primite de la Creator a fost și este să fac tot ce pot s-o aduc în lume pe Maica Sfântă și lucrările ei – și prin ea, lucrarea fiului ei mult iubit, Christos – să le fac cunoscute în această lume strălucitoare, creativă, plină de dorințe și uneori distrusă, care are atâta nevoie

de Iubire și Integrare – să-i ajut cu blândețe să-și reamintescă faptul că am venit pe pământ pentru a conviețui unul cu celălalt – arătându-ne bunătatea fiecare în felul nostru.

Iată de ce port pretutindeni *cu mine* statueta Fecioarei din Guadalupe, la adunări, în locuri private, departe de lume, în școli, pe stradă, în biserici – nu neapărat catolice. O iau cu mine pentru cei care mă roagă politicoș să le țin o predică sau care îmi pregătesc un colțișor unde să-i vindec și să-i binecuvânteț așezându-mi mâinile deasupra lor într-un timp acordat doar lor, într-un templu sau într-un *temenos*, adică un spațiu sacru, cum ar fi, de pildă, un crâng, camera unui bolnav sau o sală de meditație.

Le vorbesc despre lume, viață, fiii și fiicele ei și, cu această ocazie, întotdeauna se găsește cineva care spune:

— Nu cred în ea.

Sau:

— Cum poți să crezi în așa ceva?

Eu le răspund:

— Nu cred în ea. O cunosc personal, am stat față în față, obraz lângă obraz. *Mi madre*. Este mama mea. *Nuestra madre*. Este Mama Noastră, a tuturor!

Când sunt adesea întrebată cum o poate recunoaște un suflet pe Doamna Noastră care este Fecioara Maria, *Nuestra Madre Grande*, răspund astfel:

CUM S-O ÎNȚELEGI ȘI SĂ-I FII APROAPE

Nu ai nevoie de locuri exotice ca să o chemi.

Ea-i în fiecare ciob de sticlă, în curbele frânte,

în inima îndurerată,

în fiecare suflet care, fie că știe sau nu, e îmbătat de iubirea
pentru tainele ei, pentru scânteia ei divină,
pentru focul ei creator – și mai puțin
în provocările meschine ale lumii în care trăim.

Nu te gândi la ea în felul în care ți s-a spus,
ci caut-o cu propriii ochi fără obloane,
cu inima fără draperii
uită-te în jos, nu în sus.
Uită-te chiar în fața ta.

Ea are înfățișări dintre cele mai diverse.
Este ascunsă, dar la vedere.

*O vei recunoaște îndată după Imaculata sa
inimă, dăruită în întregime oamenilor.*

Aceasta este Fecioara din Guadalupe pe care cred că o cunoști, o simți sau pe care vrei s-o cunoști sau de care te simți aproape de mulți ani. Doamna Noastră aduce bucurie și alină suferințele. Este prezentă în fiecare zi a vieții noastre. Și ca să înțelegem atracția pe care o avem pentru Sfânta Fecioară, trebuie să-i permitem Femeii Puternice din noi să se manifeste.

Îngăduie-mi să mă rog să le dea mâinilor și inimii tale putere – inspirație, și curaj, și foc – pentru a o dezlega pe Femeia Uriașă din lanțurile liliputanilor și pentru a o transforma în cea mai liberă versiune a ei.

Indiferent din ce cauză ar fi ajuns la pământ și ce ar fi ținuit-o acolo, ea este cu mult mai mare decât orice minte liliputană.

*Din clipa în care întrebăm de ea,
o vedem, stăm de vorbă cu ea, o iubim –*

*Ea se ridică cu grație
și sforile ce ne leagă
plesnesc și se rup,*

iar cuiele ce-o ținuseră cândva la pământ zboară în toate părțile.

*Cu multă dragoste, cu seninătate și cu un dor profund,
să ne așezăm împreună noi toți,
să rupem toate sforile*

*și să facem ca toate cuiele să zboare –
ca să ne eliberăm pe noi înșine în timp ce eliberăm Femeia Puternică.*

Așa să fie pentru tine!

Așa să fie și pentru mine!

Așa să fie pentru noi toți, pururea!